

Záhada

Lukáš Kobylík

Od jednoho okamžiku, mám pocit že bych si jednu věc moc přál,
Něco, co jsem spatřil v mžiku, jen vím, že mě ten sen u srdce hřál.
Posadil jsem se na postel, srdce mi bušilo jako o závod,
Jediný co vím, že ta věc není věc, ale osobou neznámou.

R. Zdál se mi sen, o tom, že někoho měl jsem rád, koho je mi záhadou (je mi záhadou)
Zdál se mi sen, o tom, že někoho měl jsem znát (někoho měl jsem znát)

Vím jen, že jsme byli dva a sotva spatřili se, bylo jasné vše, netřeba slov.
Koukali jsme na oblohu červenou, jak slunce mizí za obzor,
jsme dva, blázniví, blázniví dělali jsme věci, Lidi na nás koukali, jak tančíme po ulici.
Že když zavřeli jsme oči, tak měli jsme ten pocit, že vnímáme všechny pocity,
Tu skládanku chci složit, ale jediný co schází, jsi ty.

R.

Ať si není skutečností,
Já budu žít s myšlenkou,
Že zažil jsem ten pocit,
Ač jsi mou hádankou

R.2x